

ANNA TODD

Viimeinen auringon- nousu

Suomentanut Eeva Parviainen

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

Text and data mining prohibited.

Englanninkielinen alkuteos *The Last Sunrise*

Copyright © 2025 The Last Sunrise by Anna Todd.

The moral rights of the author have been asserted.

Published by arrangement with Bookcase Literary Agency
and Marianne Schönbach Literary Agency.

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2026

Tekstin- ja tiedonloushintaa kielletty.

ISBN 978-951-1-51773-3

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2026

Niille, jotka kulkevat pitkää ja polveilevaa polkua kohti anteeksiantoa: toivon, että tämä tarina antaa teille toivoa. Yksinäisille sieluille, jotka janoavat yhteyttä ja ymmärrystä: toivon, että löydätte kaipaamanne ja ansaitsemanne rakkauden ja hyväksynnän. Muistuttakoon tämä kirja eheytyksen ja itsensä rakastamisen voimasta sekä siitä, miten kaunista on saada uusi mahdollisuus ja päästää irti toisten, ja ennen kaikkea itsensä, asettamista odotuksista.

Soittolista

"Where's My Love", SYML

"It's Always Been You",
Caleb Hearn

"Here's Your Perfect",
Jamie Miller

"Those Eyes", New West

"drunk text", Henry Moodie

"everything everywhere
always", Elijah Woods

"the 1", Taylor Swift

"BLEED", The Kid LAROI

"Satellite", Harry Styles

"Cinnamon Girl", Lana Del Rey

"Yes or No", Jungkook

"Pluto Projector",
Rex Orange County

"closure", Henry Moodie

"we can't be friends",
Ariana Grande

"Ready For Love", India.Arie

"Memory Lane", Haley Joelle

"Oceans & Engines", NIKI

"The Truth Untold", BTS

"Sunday Morning", Maroon 5

"i don't know you anymore",
sombri

"Give Me Your Forever",
Zack Tabudlo

"Off My Face", Justin Bieber

"My You", Jungkook

"U Got It Bad", Usher

"ONLY", LeeHi

"Let It Go (acoustic)",
James Bay

"invisible string", Taylor Swift

"pick up the phone",
Henry Moodie

"Dancing With Your Ghost",
Sasha Alex Sloan

"blame's on Me",
Alexander Stewart

"Fallin'", Isaac Hong

"Atlantis", Seafret

"Good Graces",
Sabrina Carpenter

"Sunset", DAVICHI

"Infinitely Falling",
Fly By Midnight

"Big Girls Don't Cry", Fergie

Prologi

Suljen silmäni ja leijun kuin höyhen, kunnes minusta tulee yhtä laineiden kanssa. Annan lämpimän suolaveden huuhdella pois pelot ja kovan kohtaloni, luovutan laineille surut ja kivut. Ruumiistani on tullut vihollinen, tai ehkä se on aina ollutkin sitä, mutta nyt olen viimein sinut sen kanssa. Vaaka on kallistunut, ja kaikki on niin sietämättömän epäreilua ja katkeraa. Vain vedessä tunnen olevani pelkkää ainetta kaiken muun olevaisen joukossa. Meri ei välitä sairaudesta ja terveydestä, elämästä ja kuolemasta, rakkautesta ja vihasta. Täällä kaikki on tasapainossa ja muuttuvaa, meri ei yritä haalia enempää tai päästä ylimääräisestä eroon, eikä se koskaan jää paikoilleen. Se vain pauhaa ja liikkuu ja antaa meidänkin ajelehtia.

Jos en olisi niin kyyninen, veden anteeksiantava syleily innoittaisi minua, mutta näin kaunaisena en oikein osaa arvostaa mitään niin armollista ja oikeudenmukaista. Lapsenuskoa on helppo käyttää hyväksi. Vesi ei ole meille ylellisyyys vaan itsestäänselvyys, jota ilman emme pysyisi hengissä, mutta kohtelemme sitä kaltoin, kulumme ja saastutamme surutta. Se ravitsee ja pitää meitä elossa, vaikka kuinka tuhoamme sitä. Jos minä olisin meri, raivoaisin ja huuhtoisin pois koko maailman enkä katuisi sitä hetkeäkään.

Luku 1

Havahdun istuinvyövalon kilahdukseen. Räpyttelen silmiäni pienestä ikkunasta tulvivassa auringonvalossa. Lentoemäntä tulee korot kopisten luokseni, hymyilee lämpimästi ja kumartuu puhumaan minulle. Hän tuoksuu kookokselta ja auringolta, vaikka olemme olleet koneessa yli kaksitoista tuntia.

”Oriah-neiti, tarvitsetteko vielä jotain ennen kuin laskeudumme?” hän kysyy.

Hän puhuu englantia kauniisti korostaen – onko hän kenties italialainen? Olen nukkunut melkein koko matkan enkä siis ole vaihtanut hänen kanssaan montakaan sanaa liitäessämme pohjoisen Atlantin yllä. Toivottavasti se on helpottanut hänen työtään eikä äidistänikään ole ollut liikaa vaivaa. En ole erityisen kokenut lentomatrustaja ja tuskin muistan edellisiä matkoja. Kun äiti tällä kertaa otti puheeksi yhteisen Espanjan-matkan, kuvittelin innoissani, miltä tuntuisi päästä lentokentän vilinään, kuunnella vieraiden ihmisten keskusteluja ja katsella muita matkustajia. Odotin innolla jopa jonoja ja stressaantuneita kanssamatkustajia, jotka ovat lähteneet kotoa liian myöhään ja puuskuttavat hengästyneinä turvatarkastuksessa. Terminaalin kaaos tuntui jännittävältä ajatukselta, mutta äitini työnantaja SetCorp tarjosikin käyttöömmehden monista yksityiskoneistaan. En ikimailmassa kehtaisi valittaa asiasta kenellekään muulle kuin äidilleni, mutta kieltämättä tämä on mielestäni aika kamalaa tuhlausta. Matka on kuitenkin

sujunut mukavasti, hiljaa ja ylellisesti eli juuri niin kuin äitini haluaa työmatkojensa sujuvan.

Vilkaisen käytävän toisella puolella istuvaa äitiäni, joka lisää huulilleen tarkasti kerroksen viininpunaista huulipunaa, enkä oikeastaan ylläty siitä, että hän näyttää niin huolitellulta pitkän lentomatkan jälkeenkin. Hän on pakannut käsimatkatavara-laukkunsa täyteen kosmetiikkaa, koska matkustaminen ei suinkaan ole syy jättää väliin jokapäiväistä ihonhoito- ja meikkausrituaalia. Tavallaan ihailen hänen itsekuriaan, ja orjallinen ihonhoito on ehdottomasti tuottanut tulosta, mutta itse en millään jaksaisi nähdä niin paljon vaivaa. Joskus on mukavaa katsella videoita, joissa muut suorittavat monimutkaisia iltatoimiaan, mutta omassa arjessani sellainen ei ole realistista.

Kumarrun tarttumaan äitini nimikoidun Dior-kassin kahvaan – sekin on lahja hänen pomoltaan – ja vedän sitä lähemmäs itseäni. Etsin laukusta meikinpoistoliinoja, nyhtäisen yhden ulos pakkauksesta ja alan hieroa sillä kasvojani. Kurkuntuoksuinen puhdistusaine saa minut aivastamaan, mikä puolestaan saa äitini huolestumaan hieman. Herkän hajuistini pitäisi olla yksi pienimmistä murheistamme, mutta äidin keho reagoi välittömästi jokaiseen pärskehdykseenkin.

”Yhdessä videossa sanottiin, että kosteuspyyhkeet ovat pahaksi ihon suojakerrokselle ja niiden sijaan pitäisi käyttää puhdistusöljyä”, äiti sanoo ja katsoo tummilla silmillään ensin puhdistusliinapakkausta ja sitten minua. Hän seuraa uskollisesti kaikkia uusimpia kauneudenhoitotrendejä. Minä katselen mieluummin kissavideoita tai kaatuilevia ja kompuroivia ihmisiä, mutta kukin taaplaa tyyliään.

Hymyilen ja repäisen toisen pyyhkeen paketista. ”Minulla ei nyt sattumoisin ole tässä puhdistusöljyä, mutta kiitos kuitenkin tiedosta.”

Äiti hymyilee ja huokaa hiljaa sarkasmilleni. Olemme aina olleet kuin yö ja päivä, emmekä taida muuksi muuttua. Kuulumme toistemme maailmaan, mutta välillämme ei oikeastaan ole kummoistakaan yhteyttä. Sisälläni elää pieni toivo, että tilanne muuttuu nyt, kun pääsemme äitini synnyinkaupunkiin. Että äiti laskee suojamuurejaan edes vähän.

”Otitko jo lääkkeesi?” Äiti kuulostaa hieman tavallista väsyneemmältä, koska hän on tehnyt töitä koko lennon ajan. Hän on aina puhelimessa, Zoom-palaverissa tai sanelemassa äänimuis-tioita, ja olen oppinut enimmäkseen sulkemaan hänen äänensä pois tietoisuudestani.

Nyökkään ja nielen lievän syyllisyyteni. Äiti kääntää katseensa lentoemäntään, joka ei onneksi paljasta valhettani. Hymyilen hänelle kiitokseksi.

”Nukuitko yhtään?” kysyn äidiltä.

Hän napsauttaa huulipunansa korkin kiinni ja maiskauttaa suutaan. ”Nukun sitten illalla palaverien jälkeen. En halunnut sotkea unirytmiani.”

Mitä unirytmiiä? Äiti ei koskaan nuku. Katson häntä alta kulmain suoraan silmiin tehdäkseni selväksi, etten usko sanaakaan. Äitiä se ei hetkauta, ja hän ryhtyy sivelemään maskaraa pitkiin ripsiinsä. Hän liu’uttaa harjaa ylös ja alas levittäen pikimustaa väriä tarkasti myös sisimpiin ripsiin. Minä laitan rutiinilla piilolinssit silmiin, koska en välitä kuunnella jatkuvaa kommentointia silmistäni edes maailman toisella puolella.

Sitten nojaan rennosti selkänojaan ja huokaisen. Katson ulos firman yksityiskoneen ikkunasta ja ihailen allamme levittäytyvää syvänsinistä merta. Laskeudumme noin kymmenen minuutin kuluttua, ja minua alkaa väkisinkin hymyilyttää. Vapauden kesäni on vihdoin koittanut. Olen kaksikymmentäkolmevuotias, ja kasvutarinani on vasta alkamaisillaan. Olen siihen enemmän kuin

valmis. Olen kuin päähenkilö jostain ysärifilmistä, ja tiedän, että tämä matka muuttaa kaiken. Vihdoin minulle selviää, kuka oikein olen ja mikä on elämän tarkoitus. Saatan jopa rakastua. Naurahdan hiljaa ja nostan käden suulleni, koska ajatus tuntuu niin absurdilta. Rakastuminenhan olisi kuitenkin yhtä tyhjän kanssa.

”Eikö olekin kaunista?” lentoemäntä kysyy hiljaa.

Nyökkään ja tuijotan maisemia ihmeissäni, vaikka maata ei ole vielä edes näkyvissä. ”En ole koskaan ennen käynyt Euroopassa. Itse asiassa en ole koskaan käynyt ulkomailla”, tunnustan.

Hänen pähkinänruskeat silmänsä suurenevat hämmästyksestä. ”Etkö?”

”Niin, voisi varmaan kuvitella, että matkustelen vähän väliä, koska istun paraikaa yksityiskoneessa tuhoamassa maapalloa turhilla hiilipäästöillä ja äitini on kehittänyt meille saumattoman matkakauneudenhoitoprosessin. Oikeasti olen ollut lentokoneessa vain pari kertaa enkä silloinkaan koskaan huvin vuoksi. En muista niistä matkoista paljon mitään.” Jätän kertomatta miksi. En kaipaa enää yhtään sääliä.

Lentoemäntä nauraa, ja käännyimme molemmat katsomaan äitiäni koko komeudessaan. Äiti on juuri kiinnittämässä pak-suja kultarenkaita korviinsa. Hän on todellakin omalla tavallaan näyttävä ilmestys, kuin sadun paha kuningatar konsanaan. Äitini on yksi kauneimmista naisista, joita olen koskaan nähnyt, ja hän myös tietää sen. Hänen itsevarmuutensa on ihailtavaa, eikä se liity vain hänen ulkonäköönsä vaan myös siihen, että hän on noussut hyvin vaatimattomista lähtökohdista alansa kovapalkkaisimpien naisten joukkoon. Luksushotellien rakennuttaminen on tosin ala, jolla ei ylipäätään tapaa monia naisia, mutta se on silti suuri saavutus.

”Tämän matkan sinä varmasti muistat”, lentoemäntä vakuuttaa, ja käännyin jälleen katsomaan häntä.

Hymyilen leveästi. ”Toivotaan. Olen ihan innoissani”, myönän. ”Sinun passisi on varmaan täynnä leimoja. Oletko työskennellyt lentoemäntänä pitkään?”

Nainen ottaa tummanpunaisen passin työpukunsa taskusta, ja luen kannesta sanan *Italiana*. Olin siis oikeassa. Hän selaa sivuja, jotka ovat täynnä leimoja, ja ojentaa passin minulle.

”Lupasin kaksossiskolleni, että kiertäisin maailmaa meidän molempien puolesta”, hän selittää ylpeänä pieni hymy huulillaan.

Sivelen Pariisiin passileimaa. ”Sääli, ettei passeja oikeastaan enää leimata, mutta leimoja voi kuitenkin ostaa ja lisätä sivuille itse. Niin minä nykyään teen”, nainen selittää.

”Siskosi on varmasti tyytyväinen. Olet käynyt vaikka missä.” Venäjä, Brasilia, Meksiko – leimoja ja viisumeita on vaikka kuinka, ja sivujakin on kaksi kertaa enemmän kuin minun passissani.

”Hän kuoli viime vuonna.”

Voi paska.

”Anteeksi, en –”

Lentoemäntä pudistaa päätään ja heilauttaa tummia hiuksiaan.

”Ei hätää. Kaikki katsovat minua aina noin, kun puhun siskostani, mutta hän on saanut rauhan ja kuolema on joskus helpotus. Sain viettää ihania hetkiä hänen kanssaan, ja vaalin muistojani ikuisesti. Olen kiitollinen niistä ja siitä, että siskoni oli elämässäni niin pitkään kuin oli. Hän oli suuri lahja minulle, mutta kaikki lahjat eivät kestä ikuisesti.”

Sulattelen hänen sanojaan hetken. Hänellä on todella terve näkökulma menetykseen, vaikka siihen liittyy yleensä vahvasti kielteinen stigma. Kuolemaa pelätään, mutta tämä italialainen lentoemäntä suhtautuu siihen virkistävän avoimesti.

”Olet oikeassa. Läheisen menettäminen herättää voimakkaita reaktiota, mutta sinulla on juuri oikea asenne. Kiitos, olet ihan huippu”, sanon rehellisesti ja toivon, että olisin itsekin osannut

suhtautua asioihin yhtä hyvin silloin, kun menetin ihmisen, joka oli minulle äitini jälkeen läheisin koko maailmassa.

”Kiitos itsellesi.” Lentoemännän posket punehtuvat hieman, ja hän tarttuu kevyesti käsiini samalla, kun ottaa passinsa takaisin. ”Saat pian oman passisi täyteen. Tämä on vasta alkua.” En sano siihen mitään. Ei ole mitään sanottavaa, joten hymyilen vain takaisin ja jään nauttimaan maisemista sillä aikaa, kun kone hiljalleen laskeutuu.

”Tämä on vasta alkua.” Toistan hänen sanansa vielä, kun koneen pyörät koskettavat maata.

Luku 2

Ajomatka hotellille kestää puolisen tuntia, ja äiti puhuu koko matkan puhelimesta. Tuijotan auton ikkunasta ulos ja yritän ahmia silmilläni joka ikisen kuvankauniin näkymän. En voi uskoa, että olen täällä, Euroopassa ja Espanjassa, Mallorcan kauniilla saarella. Se tuntuu epätodelliselta. Kaikki näyttää niin erilaiselta kuin kotona Texasissa eikä ollenkaan siltä kuin kuvittelin. Google Mapsin Street View -haut, Instagram-tarinat ja Tiktok-videot eivät valmistaneet minua tähän todellisuuteen. Autossa on viileää, mutta haistan silti meren tuoksun. Hotellikin on kauniimpi kuin osasin internetin perusteella odottaa. Se kohoaa kuin kivilinna paikallaan meren rannalla, ja aaltojen kohinan kuulee etupihalle asti. Kaarevan pihatien varteen on pysähtynyt yllättäviä autoja, ja henkilökuntaa ilmestyy salamannopeasti avaamaan automme ovia, ottamaan matkatavaroita takakontista ja heivaamaan niitä kori-kärryyn sekä saattamaan meitä hotellin aulaan. Sisällä valkoiseen paitaan ja pellavahousuihin pukeutunut komea mies tarjoaa meille tervetuliaismaljat. Juoma on tummanpunaista, lasissa kilisee jääpaloja ja sen reunaan koristaa appelsiiniviipale.

”Calimandriaa, olkaa hyvät. Juoma on paikallinen erikoisuus. Tervetuloa Mallorcalle.” Mies hymyilee lämpimästi, kun otan lasin tarjottimelta.

Äidin käsi ilmestyy kuin tyhjästä ja tarttuu ranteeseeni.

”Sinun ei pitäisi –” hän aloittaa.

Kiskaisen lasin uhmakkaasti takaisin. ”Tämän piti olla myös *minun* kesäni. Ei yhdestä drinkistä haittaa ole”, järkeilen ikään kuin pyytääkseni lupaa, mutta minähän piru vie juon tämän drinkin.

Äiti huokaa raskaasti, ottaa toisen lasin tarjottimelta ja kilauttaa sitä omaani. Käsitän surullisena, ettemme ole koskaan ennen kilistelleet keskenämme ja että tämä jää hyvin todennäköisesti viimeiseksi kerraksi. Yritän kommentaa itseäni olemaan maalailematta piruja seinille ja väännän hymyn huulilleni.

”Kippis sinun kesällesi, meidän yhteiselle kesällemme ja lempi-paikalleni koko maailmassa. Toivon, että saat täältä kauniita muistoja koko loppuelämäksi. Nautitaan yhteisestä ajasta!”

Nyökkään hymyillen ja maistan jääkylmää cocktailia. Se on aavistuksen kitkerää mutta todella koukuttavalla tavalla. Maku on raikas ja eksoottinen. Minusta tuntuu jo nyt kuin tämä saari olisi muuttamassa minua kokonaan uudeksi naiseksi, vaikka saavuimme vasta hetki sitten. Imen aina herkästi vaikutteita ympäristöstäni ja toivon, että se ominaisuus saa joka hetken tässä paikassa tuntumaan mullistavalta.

”Tännepäin, *señora* Pera.” Juomamme tarjoillut mies viittaa meitä käymään peremmälle.

Katson miehen osoittamaan suuntaan vastaanottotiskille samalla, kun äitini korjaa miehen rouvittelun ja sanoo: ”Neiti.” Tiskin takana ei ole ketään. Äidin puhelin soi, ja hän kaivelee oitis käsilaukkuaan ja juo nopeasti drinkkinsä loppuun. Yritän pysyä mukana tahdissa ja päätän itsekkin kaataa loput juomat kerralla kurkusta alas. Se tuntuu virkistävältä ja lämmittää vatsaani. Ojennan lasini takaisin portierille, ja äitini tekee samoin. Sitten nojaan kyynärpäät tyhjään tiskiini ja yritän olla välittämättä kurnivasta vatsastani, kun alkoholi alkaa hiljalleen vaikuttaa.

Säpsähdän hämmästyksestä, kun nuori nainen, jolla on kirkkaanpunainen kihara tukka, ponnahtaa esiin tiskin takaa.

”Anteeksi”, hän nauraa.

Nauru kuulostaa niin persoonalliselta, etten voi olla hymyilemättä.

Naisella on todella kirkkaat vaaleanvihreät silmät, ja mietin, onko hänellä värilliset piilolinssit. Toisessa yläluomessa komeilee keskeneräinen musta rajausviiva, ja hänellä on rajauskynä kädessä. Silmäluomeen on myös kiinnitetty pätkä kiiltävää teippiä.

”Tiktokissa oli opetusvideo täydellisen kissansilmärajausten tekemisestä.” Puheääni on yhtä energinen kuin naurukin. ”Mutta oppi ei selvästikään mennyt vielä perille.” Nainen kohauttaa har-teitaan suu korvissa.

Äitini huokaisee ja naputtaa luottokorttiaan tiskiinkin. Luen nuoren asiakaspalvelijan nimikyltin. Amara. Kaunis nimi, joka sopii hänelle täydellisesti.

”Anteeksi, rouva –” Amara aloittaa, mutta äitini keskeyttää hänet tyylysti.

”Neiti Pera, ei rouva.”

”Anteeksi.” Amara laskee katseensa kivitasolla odottavaan tietokoneeseen.

”Ei se mitään, äiti on vain äkäinen, koska ei nukkunut lennolla.” Yritän helpottaa asiakaspalvelijan nolostusta. ”Ja rouvittelu on hänelle arka paikka.”

Ei äitini aina kohtele ventovieraita töykeästi, mutta silloin kun hän tekee niin, se on äärimmäisen noloa. Hän kasvoi itse köyhissä oloissa, mutta hänellä on ilmeisesti vaikeuksia muistaa sitä tätä nykyä. Hän ei myöskään puhu henkilökunnalle omaa äidinkieltään, ikään kuin todistaakseen, että hän on päässyt elämässä pitkälle ja jättänyt menneisyytensä kauas taakse.

Amara yrittää olla nauramatta tai edes hymyilemättä mutta ei kai voi itselleen mitään. Minä virnistelen mukana äitini kustannuksella.

”SetCorp on varannut meille sviitit, mutta nimeni on Isolde Pera ja varausten pitäisi olla minun nimissäni.” Äitini liu’uttaa luottokorttinsa tiskin yli Amaralle.

”Ahaa, SetCorpin väkeä ilmi elävänä. Olette siis periaatteessa pomoni. Onpa hienoa”, Amara letkauttaa.

Olen täysin ihastunut Amaran energiaan ja kipakkuuteen, vaikka olen ollut hänen seurassaan vasta muutaman minuutin. Hänessä on asennetta, eikä hän ilmeisesti suostu laimentamaan luonnettaan edes luksushotellin turhantärkeitä asiakkaita varten. Minusta on aina ihanaa tavata aitoja ihmisiä, ja minun pienissä piireissäni se on valitettavan harvinaista. Amaran huoleton itseluottamus on jo tehnyt minuun lähtemättömän vaikutuksen.

”Tässä ovat avaimenne.” Amara ojentaa meille pienet puupyörylät.

”Mikä tämä on?” Äitini kääntelee kiekkoa kädessään.

”Hotellimme on nykyään ympäristöystävällinen, ja avaimet valmistetaan kierrätetystä puukuidusta. Emme käytä ollenkaan muovipulloja, ja kaikki hävikkiruoka kompostoidaan. Olemme yksi saaren ensimmäisistä ekohotelleista”, Amara selittää.

Äitini on yleensä hyvin perillä uusista trendeistä, mutta nyt hän nyökkää aavistuksen hämillään. Tiedän, että päästyään huoneeseensa hän ryhtyy saman tien ottamaan selvää Euroopassa yleistyvästä vihreästä aallosta. Kotona Dallasissa sellainen ei vielä ole pinnalla, mutta toivottavasti sekin päivä koittaa, ja äitini tuntien hän keksii SetCorpille keinon ottaa siitä kaikki mahdollinen hyöty irti tulevissa hotellihankkeissa.

Seuraamme portieeria aulan poikki, ja yritän samalla nähdä kaiken. Joka puolella on niin paljon katsottavaa. En voi uskoa, että tämä paikka on kotini koko kesän. Korkean aulan seinät ovat harmaata kiveä. Valtavaan tilaan on ryhmitelty sinne tänne raheja ja sohvia, seinillä on suurensuuria peilejä ja katosta roikkuu kruunu-

valaisimia, jotka on kääritty johonkin naavalta näyttävään. Joka puolella on kasveja, ja tunnelma on moderni mutta maanläheinen, siis täydellinen. En halua edes miettiä, miten paljon pitkä vierailumme maksaa SetCorpille. Firman tiimi on vallannut puoli hotelleja, mutta tiedän kyllä, että loppujen lopuksi vierailumme tuottaa saman summan takaisin kymmenkertaisena. Se on Isolde Peran erikoisalaa. Sitä paitsi SetCorp omistaa hotellin, joten kulut voi joka tapauksessa vähentää verotuksessa. Jälleen yksi esimerkki siitä, miten rikkaat rikastuvat.

Vilkutan vielä Amaralle, ja hissien ovien sulkeutuessa hän huikkaa, että tulisin etsimään hänet, jos kaipaen joskus tekemistä. Nousemme kymmenenteen eli ylimpään kerrokseen, ja ovet avautuvat hitaasti. Seuraan hiljaa portieeria ja äitiäni ja luen huoneiden edessä lattialla näkyviä valaistuja numeroita. Tässä kerroksessa on ilmeisesti vain muutama huone, mutta minun ja äitini sviitit ovat tietenkin vierekkäin.

”Voit valita kumman haluat.” Äiti viittaa kohti ovia.

”Huoneesta 1011 näkee altaalle ja puutarhaan, ja huoneesta 1012 on puolestaan parhaat näkymät kadulle ja rannalle”, portieeri selittää.

Kotona Dallasissa meillä on kaunis, suojaisa puutarha. Haluan nähdä ihmisiä ja kuulla heidän ääniään. Haluan tuntea olevani osa kaupunkia.

”Otan kadunpuoleisen huoneen.” Molemmat sviitit ovat varmasti upeita, mutta jos kerran saan valita, nautin mieluummin kaupungin vilinästä.

”Voimme vaihtaa, jos siellä on liian meluisaa”, äiti sanoo.

Portieeri avaa oven omalla puukiekollaan ja vetää matkalaukkuni sisään. Ensimmäisenä pistää silmiin huimaava huonekorkeus ja se, miten valoisa ja avara huone on. Metsänvihreät verhot on avattu, ja aurinko paistaa kauniisti puulattialle. Sviitissä on oles-

kelutila, jossa on sohva ja kaksi nojatuolia, sohvapöytä ja seinälle kiinnitetty televisio. En osaa kuvitella viettäväni aikaa Mallorcalla televisiota katsoen, mutta ehkä voin välillä laittaa tv:n päälle ihan vain huvikseni, ettei se mene hukkaan. Sviitin väriskaala vihreän, beesin, luonnonvaalean ja ruskean sävyineen on rauhoittava ja kotoisa, ja se helpottaa häpeääni siitä, että majailen näin hulppeassa huoneessa niin pitkään. Minusta tuntuu jo nyt kuin olisin kotonani, ja alan innostua entisestään.

”Vau! Täällä on tosi kaunista”, sanon äidille ja käännyn kiittämään häntä, mutta huoneessa ei ole enää ketään muuta.

Se ei oikeastaan yllätä minua. Kohautan harteitani helpottuneena siitä, että saan olla yksin ja tutustua sviittiini kaikessa rauhassa. Kosketan melkein jokaista kohtaa koko olohuoneessa ennen kuin menen makuutilan puolelle. Sängyssä on enemmän tyyntyä kuin jaksan laskea, ja se näyttää pehmoiselta kuin pilvenhattara. Heittäydyn selälleni ja totean, että sänky myös tuntuu samalta. Levitän kädet ja jalat ja viuhdon niillä kuin tekisin lumienkeleitä. Tuijotan kattoa, ja rinnassani tuntuu siltä kuin olisin räjähtämäisilläni riemusta. Olenkohan koskaan tuntenut olevani samalla tavalla elossa ja hereillä?

Kierähdän kyljelleni ja katson suuresta ikkunasta ulos kadulle. ”En ole”, vastaan ääneen omaan kysymykseeni ja kuuntelen, kuinka ääneni kaikuu avarassa tilassa.

Luku 3

Kun olen purkanut matkalaukun, ripustanut vaatteet kaappiin ja levittänyt pesuvälineet ja kosmetiikkatuotteet kylpyhuoneeseen, vietän pitkän ja virkistävän tovin lämpimässä suihkussa. Vilkaisen puhelintani tietäen, että äiti on lisännyt kaikki päivän tapaamiset Google-kalenteriini. Kotona Dallasissa aikatauluni on aina tyhjää täynnä, mutta äiti ei voi elää ilman Google-kalenteriaan, ja täällä Mallorcalla minunkin odotetaan noudattavan sitä orjallisesti. Päiväkalenterini on odotetusti täynnä merkintöjä: äidin työhön liittyvät palaverit, joihin hän haluaa minun osallistuvan, on merkitty keltaisella, ateriat puolestaan vihreällä – jokaisella on takuuvarmasti mukana ainakin yksi SetCorpin työntekijä tai juristi – ja matka-ajat paikasta toiseen punaisella. Onneksi suurin osa palavereista on tapahtumasuunnittelijoiden kanssa hotellilla eikä minun tarvitse lähteä tänään kauas. Haluan kyllä päästä katsomaan saaren nähtävyyksiä, mutta kroppani on rättiväsynyt matkustamisesta, vaikka nukuin melkein koko matkan. Mieleni on virkeä, mutta ruumiini ei ole viime aikoina tahtonut pysyä samassa tahdissa.

Hiukseni ovat tavallisesti piikkisuorat, mutta Välimeren kosteassa ilmassa ne kuivuvat laineille. Tarkastelen peilikuvaani. Levitän iholleni vähän aurinkorasvaa ja yritän harjata tuuheita kulmakarvojani kuriin. Niistäkin saan kiittää äitini espanjalaista perimää. Lisään tippoja silmiin saadakseni piilolinssit pysymään

koisteampina ja taputtelen hieman punaa poskilleni. En pakannut mukaan paljonkaan vaatteita, koska oletusarvona on, että äiti pakottaa minut kanssaan shoppailemaan ainakin kolme kertaa, joten valitsen vain kaapista mukavan väljän liituraitapaidan ja valkoiset shortsit. Sitten tuijotan pientä sinistä rasiaa pesualtaan vieressä ja mietin, mitä tehdä. Olin tehnyt ratkaisuni jo ennen kuin astuin lentokoneeseen, ja nyt perille päästyäni haluan pysyä päätöksessäni. En halua elää loppuelämäni sumussa. Haluan olla itse ohjaksissa ja hallita sitä aikaa, joka minulla on jäljellä. Niinpä käännän rasialle selkäni ja menen etsimään minibaarista vettä. Amaran sanat hotellin ekologisuudesta muistuvat mieleen, kun avaan jääkaapin. Siellä on kivennäisvettä, limsaa, mehuja ja enemmän alkoholia kuin yksikään ihminen voisi kaivata, mutta...

Missä ihmeessä tavalliset vesipullot ovat? Katson ympärilleni ja huomaan suuren metallisen termospullon, johon on kiinnitetty pieni lappu.

”Käytähän minua hotellivierailusi ajan. Vähennetään yhdessä muovijätettä, yksi juomapullollinen kerrallaan”, lapussa lukee.

Pullon vieressä seinässä on pieni hana. Ahkerana vedenjuojana palvelu tekee minuun suuren vaikutuksen. Täytän pulloni ja juon saman tien puolet. Sitten täytän sen uudestaan. Ilmeisesti Mallorcalla ei vaadita kovin kummoisia temppejuja siihen, että minut saa onnelliseksi. Ehkä tavanomainen kyynisyuteni johtuukin vain normaalista elinympäristöstäni Texasissa? Väistämätön seuraus yksinäisyydestä ja eristyksissä elämisestä. En ole vielä varma, onko ajatuksessa perää, mutta yksi asia ainakin on selvä: Oriah Pera aikoo nauttia kesästä Mallorcalla ja luoda täällä ihania viimeisiä muistoja.

Oven viereisellä sivupöydällä on pahvinen asiakirjakansio, ja tiedän avaamattakin, mitä se sisältää. Äitini on hyvin perusteellinen. En viitsi edes vilkaista valmiiksi tulostettua aikataulua, vaan

lähden vain aulaan äitiä vastaan. Amara tervehtii minua jälleen, ja tällä kertaa kummassakin silmässä on valmis rajas.

”Oppi meni näköjään lopulta perille”, totean ja osoitan hänen meikkiään. ”Hyvältä näyttää.”

”Kiitos! Siinä meni ikuisuus, mutta siitä tuli tosiaan aika kiva.” Amara nostaa puhelintaan ja käyttää etukameraa peilinä, vaikka koko seinä hänen takanaan on pelkkää peiliä.

”Oletko amerikkalainen?” kysyn. Hänen puheessaan ei kuulu oikeastaan minkäänlaista korostusta, ja hän käyttää niin sujuvasti amerikkalaista puhekieltä, että hänen täytyy olla amerikkalainen.

Amara nauraa, ja omintakeinen ääni helisee taas korvissani.

”Itse asiassa olen saksalainen, mutta oikeastaan olen ennemminkin kiertolainen. Olen opetellut englantia pikkulapsesta saakka katsomalla amerikkalaisia tv-ohjelmia. Yritin myös kerran asua New Yorkissa, mutta se ei sitten ollutkaan minun juttuni.” Amara sävähtää muistolleen ja puhuu hyvin nopeasti. ”Oletko koskaan käynyt siellä? Veikkaan, että olet Los Angelesista. Sinussa on sellainen länsirannikon viba.”

Naurahdan Amaran veikkaukselle.

”Olen itse asiassa Texasista. Kävin New Yorkissa kerran lapsena”, vastaan ja jätän selittämättä, miksi New Yorkin -matkani oli kaikkea muuta kuin lomareissu. Vietin koko matkan johtoihin ja letkuihin kiinnitettynä ja näin Brooklynin sillan vain auton ikkunasta matkalla lentokentälle.

”Ai Texasista? En olisi ikinä arvannut. En tosin ole koskaan ennen tavannut ketään texasilaista. Vaikutat paljon mukavammalta kuin uutisten perusteella voisi odottaa.”

”Kuka tahansa vaikuttaa mukavammalta kuin uutisten perusteella voisi odottaa riippumatta siitä, mistä on kotoisin”, huomautan ja mietin samalla, mitä muu maailma mahtaakaan ajatella Texasista, vaikka onhan se toisaalta helppo arvata. Uutiset ovat

uutisia kaikkialla maailmassa. Hysteriaa ja negatiivisuutta katsojalukujen pönkittämiseksi ja kameran edessä poseeraavien äänitorvien rikastuttamiseksi.

”Totta. No mutta, tunnen tämän saaren läpikotaisin, jos vaikka joskus tympäännyt firman juttuihin.”

”Ne tympivät jo valmiiksi”, myönnän ja vilkaisen ulko-ovelle, mistä bongaan välittömästi autonkuljettajan, jonka äiti on värvännyt lapsenvahdiksi koko kesäksi. Hän nostaa minulle hattuaan, ja hymyilen kohteliaasti takaisin.

En voi itse ajaa autoa, mutta pärjäisin täällä varmasti julkisen liikenteen varassa. Sosiaalisen median perusteella melkein jokaisessa maailman maassa on parempi julkinen liikenne kuin Amerikassa. Dallasissa kaikki kulkevat autolla. Siellä olisi mahdotonta päästä mihinkään ilman autoa.

”Jos kaipaat parannuskeinoa tylsyyteen, minulle tulee tänne illalla kavereita ja voit liittyä seuraan, jos haluat. Tapaamme takapihan puutarhassa. Hengailemme, juomme jotain ja juttelemme. Kaikista on mukavaa tavata uusia ihmisiä, ja joukossa on väkeä ihan joka puolelta. Vain yksi porukasta on täältä kotoisin, mutta häntä ei ole juuri näkynyt viime aikoina. No, anteeksi, jos tässä tuli vähän liikaa informaatiota.” Amara katsoo minua kirkkailla silmillään.

Käsitän pettyneenä, että äitini sviitistä näkyy suoraan nimenomaan hotellin puutarhaan. ”En pääse tänään, mutta sopiiko joskus toiste?” Olisi pitänyt ottaa se toinen huone.

”Ilman muuta. Vaikka sitten seuraavalla kerralla”, Amara sanoo. ”Aivan.”

”Selvä, siis seuraavalla kerralla. Ja jos et välitä isommista joukoista, tiedän kaikki parhaat ruokapaikat ja näkymät, eli kysy vain minulta, jos kaipaat tekemistä.” Amara nostaa kättä lippaan, ja me molemmat nauramme.

”Ry.” Äitini ääni keskeyttää hilpeän hetkemme.

Käännyn kannoillani ja näen hänet assistenttirobottinsa Lenan ja kahden pukumiehen kanssa. Lena saapui tänne jo viikko sitten hoitamaan alkuvalmisteluita. Olen tuntenut hänet puoli elämäni, ja hän on aina ajan tasalla aivan kaikesta. Lena haluaa minua kevyesti. Hän tuoksuu bergamotilta ja punaviiniltä. Minun kanssani hän on vähemmän konemainen, mutta siitä huolimatta minun on vaikea uskoa, että hänen kallonsa sisältä löytyisi oikeita ihmisen aivoja, jos se leikattaisiin auki.

”Oletko jo asettunut taloksi? Onko sinulla kaikkea, mitä tarvitset? Viihdytkö huoneessasi? Valitsitko kadun- vai pihanpuoleisen sviitin?” Lena kyselee ystävällisesti.

”Kadunpuoleisen, ja olen jo kuin kotonani. Mutta kiitos kuitenkin. Entä sinä? Oletko itse viihtynyt?”

Lena nyökkää innokkaasti. Hän ei juuri koskaan vaikuta innostuneelta. ”Täällä on niin kaunista. Aivan ihanaa. Meillä on paljon töitä, mutta puitteet ovat upeat, ja sääkin on loistava.”

Itse en ole vielä edes käynyt hotellin ulkopuolella.

”Oletko valmis? Saitko päivän aikataulun?” Lena kysyy.

”Jep. Onko tämä asu sopiva, vai pitäisikö minun käydä vaihtamassa vaatteet?” kysäisen Lenalta, mutta sitten vilkaisen äitiäni.

”Asusi on täydellinen”, äiti vastaa Lenan puolesta. Hän on pukeutunut oikeastaan tismalleen samalla lailla kuin minä: raidallinen sinivalkoinen paita, joskin hänen paitansa on hihatton ja siinä on v-kaula-aukko, ja shortsien sijaan hän on valinnut valkoiset pitkät housut. Jalassaan hänellä on matalakantaiset narusandaalit, lähes identtiset omien ruskeiden sandaalieni kanssa.

”Kiitos”, sanon ja kiskon shortsejani hieman alemmas.

Ei tämä ole ensimmäinen kerta, kun äiti on kehunut ulkonäköäni, mutta joskus toivoisin saavani kehuja muustakin kuin pinnallisista piirteistä. Mutta kohteliaisuus mikä kohteliaisuus.